

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 228/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka o prijatej sťažnosti spoločnosti T., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. S. U., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 255/1997 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 271/95) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti T., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom

pod sp. zn. 13 C 255/1997 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 271/95) porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 255/1997 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti T., s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný spoločnosti T., s. r. o., uhradiť trovy konania v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. S. U., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 228/09-7 z 28. júla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 255/1997 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 271/95).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 31. júla 1995 bývalému Obvodnému súdu Bratislava II (ďalej len „obvodný súd“) – právnenému predchodcovi okresného súdu – žalobu o vydanie hnutelných vecí proti žalovaným v 1. až 3. rade.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla chronologický prehľad procesných úkonov predmetného konania, pričom podľa nej sa vo veci konalo iba sporadicky. Z prehľadu vyplýva, že:

„Dňa 23. 3. 1996 uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok a nariadil pojednávanie na 1. 10. 1996.

Dňa 17. 10. 1996 Obvodný súd Bratislava II oznámil navrhovateľovi že postúpil vec z dôvodu vecnej príslušnosti na Mestský súd v Bratislave. Krajský súd v Bratislave s postúpením nesúhlasil a vec predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý 28. 4. 1997 určil, že na konanie je príslušný Okresný súd v Bratislave 2.

Dňa 17. 10. 1997 Okresný súd Bratislava 2 vydal na návrh navrhovateľa zo 14. 3. 1997 predbežné opatrenie, ktoré na odvolanie odporcov Krajský súd v Bratislave 22. 1. 1998 zrušil a vrátil na nové konanie. Súčasne vyslovil právny názor, že navrhovateľ sa nemôže domáhať vydania vecí, ktoré nevie opísať a identifikovať výrobným číslom resp. rokom výroby.

Podaniami zo 16. 3. 1998 a 13. 5. 1998 navrhovateľ vzal návrh na vydanie predbežného opatrenia – zákaz scudzenia a založenia hnutelného majetku – späť a oznámil súdu, že nevie uviesť bližšiu špecifikáciu vecí bez možnosti ohliadky vecí.

Dňa 12. 6. 1998 súd zamietol návrh na vydanie nového predbežného opatrenia.

Dňa 14. 9. 1998 Okresný súd Bratislava II konanie o vydanie predbežného opatrenia na návrh zo 17. 3. 1997 opatrenia zastavil. Toho istého dňa súd zastavil konanie vo vzťahu k hnutelným veciam, ktoré navrhovateľ nevedel popísať rokom výroby alebo výrobným číslom.

Dňa 3. 4. 2002 pripustil do konania pristúpenie ďalšieho odporcu.

Dňa 16. 10. 2006 Okresný súd Bratislava 2 založil na č. l. 110 nové adresy právnych zástupcov účastníkov.

Dňa 18. 10. 2006 súd zastavil konanie voči odporcom v 2 a 3 rade.

Dňa 5. 3. 2008 a 16. 7. 2008 posielala súd výzvu na starú adresu právneho zástupcu navrhovateľa a dňa 19. 12. 2008 posielala rovnakú výzvu navrhovateľovi s informáciou, že právny zástupca napriek preberaniu zásielok so súdom nekomunikuje.

Na rozhodnutie veci Okresný súd Bratislava 2 nariadil a navrhovateľovi doručil resp. vyrozumel o týchto pojednávaniach:

<i>Dňa 1. 10. 1996</i>	<i>prvé pojednávanie vo veci samej</i>
<i>Dňa 16. 3. 1999</i>	<i>odročené pre neprítomnosť odporcov</i>
<i>Dňa 11. 5. 1999</i>	<i>odročené pre neprítomnosť odporcov</i>
<i>Dňa 3. 6. 1999</i>	<i>odročené pre neprítomnosť odporcov</i>
<i>Dňa 10. 2. 2000</i>	<i>druhé pojednávanie vo veci samej</i>
<i>Dňa 10. 9. 2002</i>	<i>tretie pojednávanie bez prítomnosti odporcov</i>
<i>Dňa 19. 11. 2002</i>	<i>odročené pre neprítomnosť odporcov a chorobu navrhovateľa</i>
<i>Dňa 1. 3. 2007</i>	<i>pojednávanie zrušené...“</i>

Podľa vyjadrenia sťažovateľky došlo k priet'ahom v konaní minimálne v obdobiach od 10. februára 2000 do 3. apríla 2002, od 19. novembra 2002 do 10. októbra 2006 a od 18. októbra 2006 do 19. decembra 2008, pričom priet'ahy neboli zapríčinené ani zložitost'ou veci a ani správaním účastníkov konania. Sťažovateľka argumentovala, že jej správanie v predmetnom konaní nemalo žiadny podiel na jeho zdĺhavosti, a pokiaľ by okresný súd „*riadne komunikoval*“ s právnym zástupcom sťažovateľky, ktorého adresu mal k dispozícii, nedošlo by ani v období od 5. marca 2008 doteraz k spomaleniu konania.

Sťažovateľka v závere žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 255/1997 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 271/95) porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov a sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj trov právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky. V liste sp. zn. Spr. 2096/2009 doručenom ústavnému súdu 23. septembra 2009 uviedla, že „*V prejednávanej veci, aj keď nejde o právne zložitú vec, úkony súdu boli primerané veľkosti súdneho oddelenia, pričom v priebehu konania sa prejavilo nedostatočné personálne obsadenie súdu a vec bola pridelená na konanie niekoľkým sudcom.*“. Poukázala tiež na to, že niektoré pojednávania boli zmarené zo strany žalovaných, ktorí sa na pojednávanie nedostavili. Ďalej uviedla, že v prerokovávanej veci je určený termín pojednávania na 10. november 2009.

V závere listu predsedníčka okresného súdu navrhla, aby sa vo veci upustilo od ústneho pojednávania.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu doručenom ústavnému súdu 27. októbra 2009 uviedol, že sťažovateľku vyjadrenie okresného súdu „*neuspokojilo*“.

Právny zástupca zároveň oznámil, že sťažovateľka súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Pokiaľ ide o priebeh a stav napadnutého konania na okresnom súde, ústavný súd z obsahu predmetného súdneho spisu zistil v podstate rovnaké skutočnosti ako ich prezentovali účastníci, pričom navyše zistil aj tieto pre posúdenie veci relevantné okolnosti:

Obvodný súd na pojednávaní 1. októbra 1996 (ktoré odročil na neurčito) vyzval sťažovateľku, aby mu oznámila súvisiace skutočnosti a predložila súvisiace podklady; sťažovateľka na výzvu reagovala 11. októbra 1996.

Obvodný súd z dôvodu vecnej príslušnosti postúpil vec sťažovateľky Mestskému súdu Bratislava.

Vo veci príslušnosti napokon rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. Ndob 492/97 z 28. apríla 1997 tak, že na konanie je príslušný okresný súd, na základe čoho Krajský súd v Bratislave ako právny nástupca bývalého Mestského súdu Bratislava vrátil predmetný súdny spis 21. augusta 1997 okresnému súdu.

Sťažovateľka 14. mája 1998 doplnila svoju žalobu.

Okresný súd pojednávanie nariadené na 16. september 1999 odročil na neurčito z dôvodu neúčasti účastníkov konania.

Okresný súd vykonal 20. júna 2002 pojednávanie, ktoré z dôvodu neprítomnosti žalovaného v 1. rade a jeho právneho zástupcu odročil na 10. september 2002.

Okresný súd 6. septembra 2006 vyzval žalovanú v 2. rade na vyjadrenie, či súhlasí so späťvzatím návrhu z 10. februára 2000 proti žalovaným v 2. a 3. rade.

Okresný súd uznesením z 18. októbra 2006 rozhodol o zastavení konania proti žalovaným v 2. a 3. rade.

Okresný súd listami z 5. marca 2008, 16. júla 2008, 4. novembra 2008 a 18. novembra 2008 opakovane vyzýval právneho zástupcu sťažovateľky na doplnenie žaloby špecifikovaním petitu, pričom všetky tieto zásielky boli okresnému súdu vrátené ako nedoručené s označením „zásielku neprevzal v odbernej lehote“.

Dňa 2. februára 2009 právny zástupca sťažovateľky požiadala o konanie vo veci a oznámila okresnému súdu svoju aktuálnu adresu pre doručovanie písomností.

Okresný súd pojednávania, ktoré sa mali konať 7. apríla 2009 a 19. mája 2009, odročil z dôvodu neprítomnosti žalovaného v 1. rade a jeho právneho zástupcu na iný termín.

Okresný súd vykonal 10. septembra 2009 pojednávanie, na ktorom konateľ sťažovateľky a jej právny zástupca neboli prítomní, pretože im okresný súd oznámil nesprávny časový údaj o konaní pojednávania.

Zo spisového materiálu a ďalších zistení ústavného súdu je zrejmé, že vec sťažovateľky nebola na okresnom súde dosiaľ skončená. Okresný súd uskutočnil 10. novembra 2009 pojednávanie a ďalší termín pojednávania určil na december 2009.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľka namieta zbytočné priet'ahy, je žaloba o vydanie vecí z titulu predmetu vlastníctva obchodnej spoločnosti. Z obsahu súdneho spisu ani z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by umožnila prijať záver o skutkovej alebo právnej zložitosti veci. Aj samotný okresný súd uznal právnu nenáročnosť veci.

2. Napriek tomu, že sťažovateľka poskytovala okresnému súdu potrebnú súčinnosť v konaní, v jej správaní boli zistené určité okolnosti, ktoré mali negatívny dopad na rýchlosť a plynulosť posudzovaného konania (napr. nereagovanie na výzvy okresného súdu z 23. augusta 1995 a 7. mája 1996, neúčasť na pojednávaní 16. septembra 1999 a 19. novembra 2002, neupovedomenie okresného súdu o zmene adresy pre účely doručovania písomnosti), avšak tieto prejavy pasivity sťažovateľky sú svojím rozsahom neporovnateľné so zistenými nedostatkami v postupe okresného súdu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd pri preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní zistil obdobia nečinnosti, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, a ktoré sa premietli do zbytočných priet'ahov v konaní v celkovom rozsahu 6 rokov a 2 mesiacov.

V prvom rade ide o obdobie od 14. septembra 1998, keď okresný súd v časti zastavil konanie z dôvodu neodstránenia nedostatku žaloby, do 16. marca 1999, keď vykonal vo veci pojednávanie (nečinnosť v trvaní 5 mesiacov).

Zbytočnými priet'ahmi spôsobenými nečinnosťou okresného súdu v trvaní 2 rokov je poznačený tiež obdobie od 6. marca 2000, keď právny zástupca sťažovateľky reagoval na výzvu okresného súdu, aby predložil súvisiace podklady, do 3. apríla 2002, keď okresný súd rozhodol o pripustení nového účastníka do konania na strane žalovaných a vykonal opravu výroku uznesenia zo 14. septembra 1998.

Najrozsiahlejším obdobím nečinnosti dosahujúcim až 3 roky a 9 mesiacov je doba od 19. novembra 2002, keď okresný súd uskutočnil pojednávanie, do 6. septembra 2006, keď vyzval žalovanú v 2. rade, aby predložila vyjadrenie týkajúce sa súhlasu so späťvzatím návrhu z 10. februára 2000.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného dohovorom, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Ako neefektívny vyhodnotil ústavný súd už uvedený postup ešte obvodného súdu (ktorého agendu prevzal jeho právny nástupca – okresný súd) týkajúci sa vecnej príslušnosti.

Vecne nesprávnym, a tým nadbytočným a neefektívnym úkonom konania bol postup okresného súdu, ktorý po doručení späťvzatia návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo strany sťažovateľky a po doručení súhlasu s týmto úkonom zo strany žalovaných

predmetný návrh 12. júna 1998 najprv zamietol a až 14. septembra 1998 v súlade s príslušnou právnou úpravou konanie o tomto návrhu zastavil.

Nesústredeným a nedostatočne efektívnym bol aj postup okresného súdu vo vzťahu k správaniu právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, ktorý viackrát (podanie z 19. júna 2002, 9. septembra 2002, 3. apríla 2009 a 15. mája 2009) v bezprostredne po sebe nasledujúcich prípadoch žiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti a o odročenie pojednávania na iné termíny, pričom prihliadnuc na uvedené okolnosti bolo možné takéto správanie kvalifikovať ako sťažovanie postupu konania, ktorému okresný súd nezabránil, napr. využitím možnosti poriadkového opatrenia v zmysle § 53 OSP.

Ústavný súd napokon kvalifikoval ako nesústredený postup okresného súdu aj okolnosti týkajúce sa pojednávania uskutočneného 10. septembra 2009, keď okresný súd v dôsledku oznámenia nesprávneho časového údajá o konaní pojednávania sám zaviniť neúčasť sťažovateľky na tomto pojednávaní.

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá poukázala na „*nedostatočné personálne obsadenie súdu*“.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prieskumy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Ústavný súd preto obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťažnosti konajúcich zákonných sudcov neakceptoval.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žiadala ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

Postup okresného súdu vzhľadom na jeho uvedené obdobia nečinnosti, s prihliadnutím na celkovú dobu konania (viac ako 14 rokov), ako aj na neefektívnosť a nesústredenosť nemožno považovať za ústavne akceptovateľný vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani za primeraný vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom a konanie pred okresným súdom v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti skončené nebolo, prikázal okresnému súdu, aby konal vo veci bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €, čo odôvodnila „skutočnosťou, že v dôsledku prieťahov v konaní a postupu súdu došlo s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou nielen k strate hodnoty vecí vydanie, ktorých sa sťažovateľ v konaní domáha, ale aj k strate úžitku z týchto vecí v podnikateľskej činnosti žalobcu“.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke ňou požadovanú sumu 2 000 €. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím na predmet konania, dĺžku zbytočných prieťahov v konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľky.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikovala sumou 245,70 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 20 950 Sk, t. j. 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 x 115,90 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,95 € Sk (režijný paušál) (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal úhradu trov konania vo výške, ktorú sťažovateľka požadovala, teda v sume 245,70 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcovi sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2009